

CESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **A. M.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2013 č.j. OAM-396/ZA-ZA06-ZA14-2010, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20.6.2013 č.j. OAM-396/ZA-ZA06-ZA14-2010 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení

mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy o život z důvodu jeho náboženského vyznání. Během správního řízení žalobce neprokázal žádný z důvodů, který by bylo možno podřadit pod důvody vymezené taxativně v ust. § 12 zákona o azylu a jelikož v případě žalobce nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14 ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl žalovaný správní orgán tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal, že žalovaný porušil ust. § 3 a § 50 odst. 1, 2 ve spojení s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád v platném znění, neboť nepostupoval v řízení tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou žádné pochybnosti, resp. neopatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí a nedostatečně odůvodnil výrok svého rozhodnutí. Žalovaný podle žalobce nedostatečně posoudil zásah do jeho soukromého a rodinného života, když uvedl v odůvodnění rozhodnutí, že ochrana podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se vztahuje pouze na skutečné rodinné vazby, tedy manželství, které je jak zákonné, tak „nefiktivní“. Žalobce namítal, že přestože Úmluva výslovně manželská soužití neupravuje, její ochrana se rozhodně neomezuje pouze na manželství a prostřednictvím rozhodovací praxe naopak Evropský soud pro lidská práva garantuje účastníkům nemanželského soužití právo na rodinný život, považuje je za tzv. de facto svazky. Podle žalobce se žalovaný jeho vztahem s družkou zabýval nedostatečně, když pouze uvádí, že žalobce a jeho přítelkyně žijí ve společné domácnosti pouze asi rok. Žalobce dále poukázal na rozhodnutí Policie ČR ze dne 26.4.2013 č.j. CPR-2754-4/ČJ-2013-930310-C235, jímž mu bylo vydáno nové rozhodnutí, kterým byla zrušena platnost správního vyhoštění s odkazem na to, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16.9.2013 popřel oprávněnost všech žalobních bodů a odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že žalovaný v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech práv žalobce garantovaných právním řádem ČR. Žalovaný k námitce žalobce, že v České republice má přítelkyni a dítě a že proto jeho vycestování brání právo na soukromý a rodinný život dle mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána, odkázal na soudní judikaturu. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 28.11.2008 sp. zn. 5Azs 46/2008, podle něhož rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR jsou-li k tomu dány rodinné důvody; tuto otázku je však třeba řešit podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný odkázal na shora citovaný rozsudek NSS a další rozsudek č.j. 9Azs 5/2009-65 ze dne

11.6.2009, ze kterých vyplývá, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území ČR vytvořil v souvislosti s čl. 8 Úmluvy, mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout délky nepřiměřeného zásahu ve smyslu rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování, což však není případ žalobce. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2013 č.j. OAM-396/ZA-ZA06-ZA14-2010 a připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24.11.2010 uvedl, že svoji vlast opustil dne 2.11.2010 z důvodu svého náboženského vyznání. On a jeho rodiče v roce 1989 přijali jehovistickou víru. Spolužáci se jej stranili a vyhýbali se mu, dívali se na něj skrze prsty jako na cizince. Po celý život slyší, že není pravý Abcházec. Žalobce celý život stejně jako jeho rodina kvůli náboženství trpí a nezískal ani občanství, ve druhé třídě musel odejít ze školy. Jeho rodina se zabývala farmářstvím a do jejich domu každé tři měsíce chodili velitel ruských pohraničních vojsk, představitel jejich okresu a správce obvodu pro tzv. výpalné. Dne 1.11.2010 přišli opět pro peníze, ale žalobce s jedním zaměstnancem byli tehdy na 5 km vzdálené pastvě. Otec se jim vzepřel a oni začali mučit jeho matku, aby peníze získali. Poté zaměstnanec slyšel výstřel, matku žalobce zastřelili. Otci se podařilo jednoho z nich zastřelit a druhému poranil nohu. Pak už byla slyšet velká střelba a zřejmě zabili jeho otce. Žalobce utíkal k domu a potkal zaměstnance, který mu řekl, že rodiče zastřelili, také mu řekl, že má utíkat pryč, že jej hledají. Schoval se u domu v úkrytu a viděl jak jim zapálili dům. Žalobce se ukrýval následně v horách, vzal si uschované peníze a rozhodl se Abcházii opustit. Obával se, že tito lidé budou chtít ukončit to co začali a budou jej chtít zabít, protože proti nim může svědčit. Na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany žalobce odpověděl, že chce žít v bezpečí, nechce aby byl jeho život v ohrožení a aby jej nikdo nesoudil za jeho vyznání a víru. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24.11.2010 žalobce uvedl stejné skutečnosti jako ve shora uvedené žádosti a dodal, že když mu bylo 18 let povolali jej do armády, ačkoliv obvodní věděl, že mu náboženství nedovoluje sloužit. Donutil jej, aby přijel na abcházskou policii, zbil jej a jeho matku, nadával jí do kurev a sektářů. V ten den viděl jak „svině M.“ znásilňoval jeho matku před jeho zraky a poté, co ji přestal mučit, znásilnil žalobce policejním obuškem. Věšeli jej na strom na 20 minut opakovaně a Č. z ruské armády přikládal nabitý automat a ptal se jestli vystřelí a zda falešný bůh Jehova jej vzkřísí ihned poté, co odejdou. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 30.11.2010 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil zcela totožné uváděné důvody žalobce, pro které podal

žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nad rámec těchto informací žalobce uvedl, že přestěhování do většího města jako je Suchumi by nic nevyřešilo, ti lidé by jej tam stejně našli. V doplňujícím pohovoru konaném dne 28.3.2013 žalobce uvedl, že v ČR navázal vztah s partnerkou, s níž žije ve společné domácnosti asi 10 měsíců. Dne 1.3.2013 se jim narodil syn, přičemž partnerka i dítě jsou občany ČR. V rodném listu dítěte je jako otec zapsán bývalý manžel partnerky, neboť dítě se narodilo do 300 dnů od rozvodu manželství. Žalobce opakoval, že důvodem odchodu z vlasti byly problémy s kriminálními živly, které vybíraly tzv. výpalné a problémy kvůli náboženskému vyznání. Dodal, že Svědci Jehovovi nemají v Abcházii oficiální status a jsou zakázáni. V případě návratu se bojí smrti, mohli by ho zabít lidé, kteří vydírali a zabili jeho rodiče. Součástí správního spisu jsou i zprávy o zemi původu žalobce, a to zpráva MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2011 v Gruzii ze dne 24.5.2012, články ze zpravodajského severu Kavkazský uzel a Rádio Svobodná Evropa/Rádio Svoboda, zpráva MZV USA ze dne 30.7.2012 „Výroční zpráva o svobodě vyznání v Gruzii za rok 2011“, zpráva Freedom House z července 2012 „Svoboda ve světě 2012 – Abcházie“ a zpráva organizace Fórum 18 ze dne 27.4.2004 „Abcházie: zákazy vztahující se na svědky Jehovovy a gruzínskou pravoslavnou církev stále platí“.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo

není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je

mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ust. § 2 odst. 10.

Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě žalobce. Žalobce žalovanému vytýkal porušení jedné ze základních zásad činnosti správních orgánů zakotvené v ust. § 3 správního řádu, podle něhož postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V této souvislosti žalovanému také vytýkal také porušení ust. § 50 odst. 1, 2 a 4, které pojednává o podkladech pro vydání správního rozhodnutí a v návaznosti na to i porušení ust. § 38 odst. 3 správního řádu, kde jsou uvedeny náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí. Důvod, proč tato porušení žalobce v žalobě uvedl, spatřoval v nesprávném posouzení svého vztahu s přítelkyní, s níž žije ve společné domácnosti, se kterou vychovává dítě. Žalovaný tuto skutečnost hodnotil v odůvodnění svého rozhodnutí v souvislosti s neudělením azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Poukázal na to, že žalobce je hlášen k pobytu v Pobytovém středisku Havířov, přičemž jeho přítelkyně má trvalé bydliště na Obecním úřadu Orlová. Podle sdělení žalobce je v rodném listu dítěte zapsán jeho otec, tj. bývalý manžel přítelkyně a nikoliv žalobce. Žalovaný dále podotknul, že žalobcův vztah nelze považovat za natolik dlouhodobý, aby na něj byl brán zvláštní zřetel pro udělení humanitárního azylu. Dále poukázal v závěru svého rozhodnutí na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které „by se muselo jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince, bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby“.

Jak vyplývá ze shora citovaného ust. § 14 zákona o azylu, lze podle tohoto zákonného ustanovení udělit azyl z humanitárního důvodu v případě hodném zvláštního zřetele, pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 citovaného zákona. Případem hodným zvláštního zřetele ve smyslu

citovaného zákonného ustanovení však není rozhodně možno chápat žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu spočívající v jeho vztahu k družce a dítěti. Otázku legalizace pobytu cizinců na území České republiky řeší zákon č. 326/1999 Sb. a jeho právní instituty nelze nahrazovat instituty mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany. Krajský soud k tomu dodává, že pro možnost legalizace pobytu žalobce podle tohoto zákona svědčí i skutečnost, jím v žalobě namítaná a sice, že mu bylo vydáno nové rozhodnutí o zrušení správního vyhoštění ze dne 26.4.2013.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 10. prosince 2014

JUDr. Petr Indráček
samosoudce